

dommens ve og vel i Danmark. Sådan ville det umiddelbart tage sig ud.

Men én ting er, at religionsfriheden ikke gælder folkekirken. Det var en af de interessante ting, der kom ud af det værk, vi fra Præsidiets side fik sat i gang op til grundlovsjubilæet, hvor Hans Gammeltoft-Hansen gennemgik folkekirkens stilling i forhold til andre trosretninger, og det har jo altså kunnet påvise, at folkekirken ikke har religionsfrihed. Noget andet er vel, at jeg tror, ingen i Folketinget, heller ikke i Dansk Folkeparti, vil mene, at kirken slet ikke har ansvar for sig selv.

Men det er et dilemma, og derfor er det jo godt, at vi får debatten, for vi bliver nødt til at forholde os til det dilemma, at formelt ligger magten i Folketinget og altså hos staten, dvs. i Folketingets Kirkeudvalg, som per definition er en hedensk forsamling, for nu igen at mindes Klaus Bergs erklæring om Folketinget, og i Folketingets Kirkeudvalg kan sidde både hedninger og jøder, og det gør der, og det har der gjort, og kommer der muslimer herind, så kan de også sidde i Folketingets Kirkeudvalg. Det er der intet til hinder for, og det er selvfølgelig problematisk, at dér ligger den formelle styrende magt også for kirkens indre forhold.

Det havde vi jo alt sammen været ude over, hvis grundlovens løfteparagraf, som stadig væk står der, om at folkekirkens forfatning ordnes ved lov, var blevet opfyldt, altså hvis kirken havde fået sine selvstyreorganer, ja, så havde det problem ikke været her.

Det, der sker i dag, er, at ministeren – og jeg synes meget forståeligt og sømmeligt – i stort omfang prøver at komme uden om at tage ansvar for de indre anliggender. Og det var glimrende, at det også blev nævnt af andre ordførere – jeg tror, det var fru Hanne Andersen – at vi ikke vil sidde her i Folketinget og dermed altså heller ikke i Kirkeministeriet og blande os i, om man skal sige »blive« eller »vorde« i Fadervor? Salmebogen:

Det er jo ikke så forfærdelig længe siden, at Salmebogskommissionen blev nedsat, og den blev faktisk ret politisk styret, så den er ikke helt klar endnu, men vi synes jo helst, at vi vil have skubbet det fra os.

Det betyder så reelt, at enten bliver der ingenting besluttet – og det er nok det, der hyppigst sker, også hvor der er brug for, at der bliver besluttet noget – eller også lægger man det over til biskopperne, således at Danmark reelt har fået en bispekirke.

Det er ikke bisperne, der har bedt om det. Det er, hvad der er kommet ud af det, og det synes de fleste sikkert er mere passende end at lade staten blande sig og bestemme det hele, altså også når det er kirkens indre anliggender.

I SF har vi mange og meget forskellige meninger om kirke og kristendom, men vi er nogenlunde enige om, at kirken både organisatorisk, forkyndelsesmæssigt og økonomisk skal have ansvar for sig selv.

Det sidste, altså det med økonomien, prøvede vi at tage hånd om for år tilbage, hvor Hanne Thanning Jacobsen var ordfører for et forslag om at flytte statstilskuddet fra præstelønningerne over til vedligeholdelse af de fredede kirker, en idé, hun og vi havde fået fra Herluf Eriksen, biskop i Århus, og det er altså det forslag, som nu Kristeligt Folkeparti kommer med. Det er et godt forslag, for så bringer vi altså situationen mere i overensstemmelse med grundloven, end den er i dag, hvor der udtrykkeligt står i grundloven, at ingen må betale til en gudsdyrkelse, der ikke er ens egen.

Men organisatorisk bør kirken også sættes i stand til at bygge sit menighedsdemokrati færdigt på såvel stifts- som nationalt plan, så den kan få selvforvaltning, og grundlovens bestemmelse om religionsfrihed kan komme til at gælde folkekirken også. Og det kan alt sammen ske inden for den gældende grundlov.

Det er altså vigtigt at slå fast, at det her ikke er en diskussion om at skille stat og kirke, men om, hvorvidt vi skal give kirken selvstyre. Og dér vil jeg altså godt sige, at det drejer sig ikke om at tage magt fra menighedsrådsmedlemmer, men om at give magt til dem og tage den fra biskopper, stiftamtmand, og hvad har vi. Jeg tror sådan set, der kommer mere indflydelse til folket ved, at man bygger det op på den måde. Og på den måde kan vi også få løst en række af de problemer, som næsten ikke kan løses i dag.

Ministeren kom ind på nogle af dem, f.eks. kirkenedlæggelser. Det er ikke muligt at nedlægge kirker, sådan som vores system faktisk er. Jeg mener, der er jo ikke noget menighedsråd, der selv vil, men i samarbejde med andre kan der komme en mulighed ud af det.

Jeg vil godt her til allersidst pege på, når man nu idylliserer situationen så meget, at i København Stift har vi altså faktisk meget, meget store problemer. Medlemstallet rasler ned. Det ligger under 50 for de 0-17-årige. Og dér må vi altså give plads for noget andet end bare selvglæde over, hvor godt alt går i Danmark, hvor